

Κάθε επέτειος της Μάχης της Κρήτης φέρνει στη μνήμη τις γερμανικές αποζημιώσεις

Γράφει
Κώστας Παδουβάς

0

Η μάχη της Κρήτης (20-30 Μαΐου 1941) έχει χαρακτηριστεί από τους Γερμανούς ιστορικούς μια από τις δέκα πιο αποφασιστικές μάχες του Β΄ Π.Π. στην Ευρώπη. Ήταν η τελευταία Γερμανική επιθετική επιχείρηση κατάληψης της Βαλκανικής χερσονήσου, ύστερα από το αδιέξοδο που δημιούργησαν οι Ελληνικές επιτυχίες στο Ελληνοϊταλικό Αλβανικό μέτωπο (28/10/1940-12/4/1941), που ματαιώσε τη σύντομη κατάκτηση της Ελλάδας και επέκτεινε της Εγγύς Ανατολής από τον Άξονα», πριν από το θέρους του 1941.

Η γερμανική επίθεση στη Βαλκανική έγινε με την ανοχή και βοήθεια των 4 από τις 6 κύριες βαλκανικές χώρες, που είχαν προσχωρήσει στον «Άξονα» από το Νοέμβριο 1940 (Ουγγαρία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Αλβανία). Στη 5^η χώρα (Γιουγκοσλαβία- Γ/Β) ματαιώθηκε η παρόμοια προσχώρηση της 25/3/1941, ύστερα από δυο ημέρες, λόγω της ανατροπής της κυβέρνησής της από αξιωματικούς. Η 6^η χώρα (Ελλάδα) παρέμενε μαχόμενη κατά των Ιταλών του άξονα στην Αλβανία, συμβάλλουσα καθοριστικά και ποικιλοτρόπως στο τελικό νικητήριο αποτέλεσμα του Β΄ Π.Π.

Την ασταθή πολιτική κατάσταση στη Γ/Β εκμεταλλεύτηκε η ναζιστική Γερμανία για να επιτεθεί ταυτόχρονα κατά αμφοτέρων των χωρών (Ελλάδα-Γ/Β) την 6/4/1941. Η κατάληψη της Γ/Β ολοκληρώθηκε σε μια εβδομάδα περίπου (12/4/1941), οπότε υπερκεράστηκαν οι αμυνόμενες σταθερά Ελληνικές δυνάμεις των «οχυρών Μεταξά» στην Ελληνο βουλγαρική (Ε/Β) μεθόριο από υπέρτερες δυνάμεις από δυσμάς, με αποτέλεσμα να γίνει συνθηκολόγηση και να πάυσουν οι εχθροπραξίες στα 2 Ελληνικά μέτωπα (Οχυρών Ε/Β μεθορίου-Αλβανίας).

Στο επόμενο χρονικό διάστημα μέχρι τέλους Μαΐου 1941 έλαβαν χώρα σκληρές μάχες κατά των εισβολέων 3 δυνάμεων του άξονα σε Ελληνικά εδάφη (Γερμανών, Ιταλών, Βουλγάρων), μέχρι την τελευταία μάχη της Γερμανικής αεραπόβασης στην Κρήτη (σχέδιο Ερμής-Merkur).

Αν και η ύστατη μάχη αυτή στοίχισε στους Γερμανούς Ναζί διπλάσιες έμψυχες και άψυχες απώλειες εκείνων που είχαν σε ολόκληρη την παραπάνω επιχείρηση τους στη Βαλκανική, σφράγισε την τριπλή κατοχή ολόκληρης της Ελλάδας (Γερμανών, Ιταλών, Βουλγάρων).

Οι περιοχές της τριπλής κατοχής της Ελλάδας

Στο χρονικό διάστημα των πολεμικών επιχειρήσεων στον Ελλαδικό χώρο και της τριπλής κατοχής (1941-1945), πέραν από την απειλή μεταβολής της εθνολογικής σύνθεσης του Ελληνικού πληθυσμού και των λοιπών πολιτιστικών στοιχείων του στις ζώνες ελέγχου των 3 κατακτητών (διδασκαλία αντίστοιχων γλωσσών, αλλαγές ταυτοτήτων, εφαρμογές δικαιών των χωρών τους, λογοκρισία, προπαγάνδα κ.ά), υποβαθμίστηκε η ανθρώπινη αξιοπρέπεια των υποτελών πληθυσμών. Με βιαιοπραγίες, τρομοκρατίες, απαγορεύσεις κυκλοφορίας, φοβίες, βιασμούς γυναικών, εξευτελισμό αρχόντων και ιερωμένων, απελάσεις-μεταναστεύσεις, εκτελέσεις αθών με σύντομες διαδικασίες, κατασχέσεις αγαθών, καταστροφή βιομηχανιών-βιοτεχνιών, γεωργικών και κτηνοτροφικών εγκαταστάσεων, μηχανημάτων, καλλιέργειών, οικόσιτων μικρών και μεγάλων ζώων, καταστροφή μεταλλευτικών

εγκαταστάσεων, ορυχείων, σιδηροδρόμων (σιδηροτροχιών, προωθητικών μηχανών, βαγονιών, σιδηροδρομικών σταθμών), ανατινάξεις γεφυρών- σηράγγων- τμημάτων οδικού δικτύου για διακοπή συγκοινωνιών, ισοπέδωση ολόκληρων οικισμών, λιμενικών εγκαταστάσεων, κατάσχεση Ελληνικών πλοίων και λοιπών πλωτών μέσων, καταστροφές στη διώρυγα της Κορίνθου, κατάσχεση αυτοκινήτων και λοιπών οδικών μεταφορικών μέσων, μέχρι και αναγκαστικό «δάνειο» έγινε από την Ελλάδα στη ναζιστική Γερμανία κ.ά., δημιουργώντας βάσιμες και επαχθείς συνθήκες βιωσιμότητας του Ελληνικού πληθυσμού, λόγω των ελλείψεων υποδομών παραγωγής βιοποριστικών αγαθών, ασφάλειας και τρομοκρατικών εχθρικών πράξεων από τους κατακτητές σε βάρος αθών πολιτών κάθε ηλικίας και φύλου.

Σύμφωνα με τις στατιστικές υπηρεσίες του ΟΗΕ οι συνολικές ζημιές της Ελλάδας από την τριπλή αυτή κατοχή έφθασαν το απίστευτο ποσοστό 170%, ενώ της ηττημένης και κατεστραμμένης Γερμανίας το 135%. Τα ποσοστά αυτά καταδεικνύουν ότι στο τέλος του Β' Π.Π. η κατάσταση της ηττημένης Γερμανίας ήταν καλύτερη από εκείνη της Ελλάδας που ήταν με τους νικητές!..

Ειδικότερα, η μεταπολεμική κατάσταση της Ελλάδας τεκμηριώνεται και από τα παρακάτω αριθμητικά στοιχεία:

- Απώλειες σε νεκρούς στις μάχες περίπου 70.000 Ελλήνων
- Εκτελέσεις δια τυφεκισμού χωρίς δίκη 38.960 Ελλήνων
- Θάνατοι από πείνα και έλλειψη υγειονομικής περίθαλψης περίπου

- 600.000 Ελλήνων
- Θάνατοι αγέννητων εμβρύων περίπου 300.000 Ελληνοπαίδων
- Εξόντωση με φρικτούς τρόπους 60.000 Ελληνοεβραίων
- Θάνατοι από ατυχήματα συνεπεία καταδιώξεων 12.103 Ελλήνων
- Θάνατοι στις φυλακές από κακουχίες περίπου 200.000 Ελλήνων
- Λοιποί θάνατοι ανωνύμων και αζήτητων περίπου 45.000 Έλληνες
- Ανάπηροι από τραυματισμούς κ.λπ. περίπου 1.000.000 Έλληνες.

Γενικό σύνολο των κάθε είδους απωλειών υγείας 29-30%, (2.326.063 έναντι συνολικού Ελληνικού πληθυσμού περίπου 8,000.000).

«Επί σκοπόν» για ομαδικές εκτελέσεις

Το ποσοστό αυτό είναι μεγαλύτερο από όλα τα αντίστοιχα ποσοστά έμψυχων απωλειών των χωρών του κόσμου κατά τον Β' Π. Π. αναλογικά με τον πληθυσμό της που μειώθηκε κατά 1.326,063 άτομα.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα οι Γερμανοί Ναζί ισοπέδωσαν περίπου 100.000 σπίτια και αχρήστευσαν (επικίνδυνα για κατοίκηση) άλλες 50.000 οικοδομήματα κάθε είδους, από 220 σιδηροδρομικές ατμομηχανές άφησαν 33 από 4, 544 φορτηγά βαγόνια έμειναν 63 και από 312 επιβατηγά βαγόνια έμειναν 6, τα μεταφορικά μέσα (αυτοκίνητα κ. ά) χάθηκαν σε ποσοστό 70%, τα πλωτά μέσα μειώθηκαν κατά 73%, οι παραγωγικές και λοιπές υποδομές δραστηριοτήτων των κατοίκων αχρηστεύτηκαν προκαλώντας θετικές και αποθετικές κάθε είδους ζημίες «*ων ουκ έστιν αριθμός*».

Στη σχετική διασυμμαχική διάσκεψη των Παρισίων (14/1/1947) της Επιτροπής για θέματα αποζημιώσεων από τη Γερμανία, που συστήθηκε από τις 19 νικήτριες χώρες με την παρουσία των 4 Μεγάλων Δυνάμεων (ΕΣΣΔ, ΗΠΑ, Αγγλία, Γαλλία), εξετάστηκαν τα αιτήματα και λήφθηκαν αποφάσεις αποζημιώσεων (σε δολάρια με τιμές 1938). Η Ελλάδα δεν είχε υπολογίσει κατάλληλα τις συνολικές πραγματικές και αποθετικές ζημίες που υπέστη με υπαιτιότητα των Γερμανών Ναζί. Όμως, παρά τις ελλειπείς και πρόχειρες εκτιμήσεις των επίσημων Ελληνικών αρχών (περιλαμβανομένης και της Βουλής των Ελλήνων) αλλά και ανεπίσημων (Έκθεση Κ. Δοξιάδη κ.ά.), η επιτροπή αυτή επιδίκασε στην Ελλάδα από τη

Γερμανία 14.3 δισεκατομμύρια δολάρια (σημερινά ευρώ πάνω από 200 δις), από την Ιταλία 1,4 δισεκατομμύρια και από την Βουλγαρία 0,98 δισεκατομμύρια.

Ωστόσο οι καταβολές των ποσών αναβλήθηκαν με αλληπάλληλες Γερμανικές αιτιάσεις για αδυναμία πληρωμών κ.λπ. Επαναλήφθηκαν οι σχετικές συζητήσεις στη Βόννη (26/5/1952) και κατά τη συνθήκη ειρήνης του Λονδίνου (1953) χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα, Αντίθετα, αποφασίστηκε η βοήθεια όλων των δυτικών κρατών να ανορθωθεί η διαιρεμένη πλέον Δυτική Γερμανία και να εισέλθει στο NATO το 1955.

Η είσοδος της Γερμανίας στο NATO της έδωσε ανέλπιστες ευκαιρίες να εκμεταλλεύεται τη νέα μορφή της ως διαιρεμένη Γερμανία και να αρνείται την καταβολή των αποζημιώσεων. Αλλά και αφού δρομολογήθηκε η ενοποίηση της Γερμανίας, έγινε μια νέα συμφωνία στη Μόσχα το 1990, μεταξύ των 4 παραπάνω Μεγάλων Δυνάμεων και των 2 Γερμανιών (4+2), στην οποία καθορίστηκε πενταετής προθεσμία για υποβολή αιτήσεων αποζημιώσεων. Η Ελλάδα υπέβαλε το 1995 σχετική ρηματική διακίνωση, που απορρίφθηκε απαξιωτικά από την Ομόσπονδη πλέον (και σημερινή) Γερμανία, με το αιτιολογικό ότι «είχε απολεσθεί η δικαιολογητική βάση του αιτήματος»...

Όμως, ανεξάρτητα από τα αίτια που συντέλεσαν στη μη καταβολή από τη Γερμανία των οφειλομένων αποζημιώσεων στην Ελλάδα (κωλυσιεργίες, υπεκφυγές, αρνήσεις κ.ά.), τα ιστορικά πλέον γεγονότα δεν ανατρέπονται, τα αιτήματα των αποζημιώσεων δεν παραγράφονται και κανένας γνήσιος Έλληνας δικαιούται να συμβιβαστεί ερήμην όλων εκείνων που «πόνεσαν» από τους δήθεν πολιτισμένους Γερμανούς Ναζί και να παραβλέψει τη οπισθοδρόμηση που προξένησαν στην Ελλάδα..

Η σημερινή Γερμανία (με τη συνεργασία της Ελλάδας) οφείλει να κάνει μια έντιμη συμφωνία στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού ηθικού και νομικού πολιτισμού, επί όλων των υπαρκτών και δίκαιων αποζημιώσεων που οφείλει στη χώρα. Να καταβάλλει τα ποσά προοδευτικά και προπαντός να παύσει να πρωτοστατεί και «να κουνά το δάχτυλο» στους Έλληνες για την κακή οικονομική τους κατάσταση, η οποία οφείλεται κατά πλειονότητα στις ζημιές που δέχτηκε από τη ναζιστική Γερμανία και τους Ναζιστές της.

Εάν δε γίνουν αυτά θα επικρατήσει κάποτε το σύνθημα **ΔΕΝ ΕΠΑΙΤΟΥΜΕ, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ**, οπότε θα πραγματοποιηθούν οι φόβοι του άλλοτε Γερμανού καγκελάριου Κόλ (αρνήθηκε να καταβάλει αποζημιώσεις στην Ελλάδα) ότι:

«Αν ποτέ η Γερμανία αναγκαστεί να αποζημιώσει τους Έλληνες, θα μας πάρουν και τα σώβρακα»!